

திருமதி ராஜம் கிருஷ்ணன் படைப்புகள்

கூட்டுக் குஞ்சுகள்

7

சாக்கடை மேல் போட்ட பாலத்தில் உயர்ந்த வாயில்படிகள். இரு பக்கமும் உயர்ந்த திண்ணைகள். வலப்பக்கத்துத் திண்ணையில் வாயில். அந்த வாயிலில் ஒரு கதவு திறந்திருக்கிறது. அப்பா இருக்கிறார் என்று பொருள்.

“விஜி, வாம்மா! இந்தக் காலையில் ரிக்சா வருதேன்னு பார்த்தேன்...” என்று வேலம்மாவின் வரவேற்புக் குரல் அவரை வாயிலில் எட்டிப் பார்க்கச் செய்தது.

“ஐயா! விஜி வந்திருக்கு! சுமதி! அக்கா வந்திருக்கு பாரு!” சுமதி விசுப்பலகையில் படுக்கையில் உட்கார்ந்து கொண்டு பரீட்சைக்குப் படித்துக் கொண்டிருக்கிறாள். உள்ளூர் பெண்கள் கல்லூரியில் இரண்டாவது வருஷமாகப் படிக்கிறாள். கணிதம் முக்கிய பாடம். விஜியைப் போன்ற வாட்ட சாட்டமான வடிவமோ, சிவந்த நிறமோ சுமதிக்கு இல்லை. அவள் தகப்பனைப் போன்ற சாயலுடன் கருவலாக இருக்கிறாள். இருவரையும் சகோதரிகள் என்றே சொல்ல இயலாது. விஜி அந்த இடத்தைப் பார்க்கையிலேயே ஏதோ ஒரு விடுதலை மகிழ்ச்சியை உணருகிறாள். ‘ட’ வடிவிலான கூடம். ஓர் புறம் சமையலறை. ‘ட’வின் உட்பகுதி திறந்த முற்றம். அதில் அடிகுழாய். கோடை வந்தால் தண்ணீருக்குக் கஷ்டம். மாரிசாமி எங்கிருந்தோ கொண்டு வந்து ஊற்றுவான் முன்பெல்லாம். இப்போது நகராட்சிக் குழாய் வைத்திருக்கிறார்கள். அதிலும் தண்ணீர் வராமலிருப்பது உண்டு. சாக்குப் போட்டு மூடிய கூடைகளில் செய்து முடித்த மேல் பெட்டிகள் தெரிகின்றன. கீழேயே ஓர் குவியல் சுவரோரமாக

Our Websites

www.chennaiLibrary.com, www.chennainetwork.com, www.agalvilakku.com, www.devicorners.com
www.attavanai.com, www.tamilagarathi.com, www.gowthampathippagam.in, www.dharanish.in, www.dharanishmart.com

ஒதுங்கியிருக்கிறது. இதெல்லாம் இல்லாத வீடுகளே புதுநகரத்தில் கிடையாது. உயரக் கொடியில் சுமதியின் பாவாடை தாவணி கச்சிதமாகத் துவைத்து உலர்த்தப்பட்டிருக்கின்றன. இன்னொரு புறக்கொடியில் வேலம்மாவின் வண்ணமிழந்த சேலை காய்ந்திருக்கிறது. வேலம்மா எப்போதேனும் பளிச்சென்று நினைவில் நிற்கக் கூடிய விதமாகச் சேலை உடுத்தியே விஜி பார்த்ததில்லை. விஜியின் திருமண வைபவத்துக்கு வந்த போது கூட அவள் ஒதுங்கி பார்த்துவிட்டுப் போய் விட்டாளாம். விஜிக்கு மிகுந்த வேதனையாக இருந்தது. சுமதியிடம் வந்து கேட்டாள். “ஏண்டி, வேலம்மா வரல?... அவள் உள்ள கூட்டிட்டு வரவேயில்லையா?”

“நான் என்ன விஜி பண்ணுவேன்? மாட்ச் ஃபாக்டரி வொர்க்கர்ஸ் நின்னாங்களே, அங்க பார்த்தேன். வான்னு சாடை காட்டினேன். வராம அவ அங்கியே நின்னா, போயுட்டா போல இருக்கு. அவுங்க காம்ப்ளக்ஸ் நம்மால போக்க முடியாது” என்றாள்.

தன்னை விட, சுமதிக்குத்தான் வேலம்மா மிகுந்த நெருக்கமுடையவள். ஏன், சுமதியைப் பெற்றதிலிருந்தே தாய் நலக்குறைவாகப் படுத்துவிட்டாள். மதுரை ஆஸ்பத்திரி, வேலூர் மருத்துவமனை என்று கொண்டு போனார்கள். அம்மா வேலூரில் இறந்த போது சுமதிக்கு வயது இரண்டு. அவர்கள் இருவரையும் வேலம்மாதான் பார்த்துக் கொண்டாள். ஆனால் இந்த நெருக்கத்தையும் உறவையும், வெளிச்சமுதாயம் அங்கீகரிக்கவில்லை என்ற உணர்வுடனேயே அவள் நடந்து கொள்கிறாள்.

“என்னப்பா, திகச்சிப் போனாப்பல நின்னிட்டே? நல்லாருக்கியா, சந்தோசமாயிருக்கியா! மாப்பிள நல்லாருக்காரா, மாமியா, நாத்தானெல்லாம் சொகமா?...” என்று அன்புக் கையால் தோள்களைப் பற்றிக் கொண்டு கேட்கிறாள்.

கூழை பாய்ந்த முடியை இரண்டாகப் பிரித்து, அள்ளிச் செருகியிருக்கிறாள். ஒட்டிய கன்னங்கள், துருத்திக் கொண்டிருக்கும் கன்னத்தெலும்பு. புருசன் இறந்து இந்த வீட்டுக்கு அவள் செந்திலுடன் வருகையில் செந்தில் எட்டு வயசுப் பையன். சுமதியை அம்மா நிறைமாதமாக வயிற்றில் கொண்டிருந்தாள். அப்போதும் வேலம்மாளுக்கு இந்தப் பின் கொசுவக்கட்டுத்தான். முடி பளபளப்பாக அடர்த்தியாக இருந்தது. ஐயாம்மா இவளைச் சமையலறையில் சேர்க்க மாட்டாள். வாயிலில் தீப்பெட்டி ஒட்டுவாள். செந்தில் குச்சி அடுக்கிவிட்டுப் பள்ளிக்கூடம் போவான்.

வேலம்மா சாமான் கழுவி, அம்மாவின் துணியெல்லாம் கசக்கிப் போட்டு, கடைக்குப் போய் எல்லா வேலைகளையும் செய்வாள். அம்மா வேலூர் ஆஸ்பத்திரியில் இறந்து போனதைத் தொடர்ந்து அப்பா அறுபத்திரண்டில் சிறைக்கு சென்ற போது கூட ஐயாம்மா இந்த வீட்டில் தான் அவர்களை வைத்துக் கொண்டிருந்தாள். அவள் கூடச் செந்திலுடன் குச்சியடுக்குவாள். போட்டி போட்டுக் கொண்டு உள்ளே ஐயாம்மாவும், திண்ணையில் வேலம்மாவும் மேல் பெட்டி பண்ணிக் குவிப்பார்கள். 'ட்ரா' என்னும் அப்பெட்டிக்குக் கூலி அதிகமென்று வேலம்மா அதுதான் மிக விரைவாக ஒட்டிப் போடுவாள். சிட்டையில் கணக்கப்பிள்ளையிடம் அவள் தான் பதிந்து வந்து பணிவாகக் கீழே வைப்பாள். கூலித் தொகையையும் அவ்வாறே ஆச்சியின் கையில் கொடுக்காமல் கீழே வைத்துவிட்டு நிற்பாள்...

அந்தக் காட்சிகள் படம் பிடித்தாற்போல் நினைவு வருகின்றன.

இந்த ஊரில், ஆணின் ஆதரவு இல்லாத காலத்திலும் பெண்கள் கௌரவமாக உழைத்துப் பிழைக்க முடியும். சுமதி கல்லூரியில் படிக்கிறாள். இவள் செலவுக்கு இவளும் தீப்பெட்டி செய்யலாம்...

பரபரவென்று உள்ளே சென்ற வேலம்மா, கிளாசில் கருப்பட்டி போட்ட கருங்காப்பி கொண்டு வருகிறாள். ஓரமாக இருக்கும் சிறு முக்காலியில் வைக்கிறாள்.

அப்பா அதை எடுத்துக் கொண்டு, “விஜிக்கு...?” என்று கேட்கிறார்.

“பால்காரன் வரலியே ஐயா? ஒவ்வொரு நா நேரங் கழிச்சி வரா...”

“எனக்கும் இதே காப்பி குடு வேலம்மா!”

அவள் உள்ளே சென்று உடனே இன்னொரு தம்ளர் காபியை எடுத்து வருகிறாள் விஜிக்கு.

“எங்கம்மா? மாப்பிள வெளி ஊருக்குப் போறாரா?”

“இல்லப்பா. நேத்துக் காலம் பெரியபட்டிக்கு வரியான்னாரு. அங்க கொண்டு விட்டுத் திரும்பிப் போயிட்டாரு. நான் ஐயாம்மாவப் பாத்திட்டுக் காலம் குழந்தைகளைக் கூட்டி வர பஸ்ஸில் வந்தேன்...”

“எல்லாம் சுகமாத்தான இருக்காங்க?”

“உம்...” என்றவள் தொழிற்சங்கம் நடத்துபவர் என்ற நிலையில் சிறுவர் சிறுமியரின் பிரச்சனைகளை அறிந்திருக்கிறாரா என்று கேட்கலாமா என்று யோசனை செய்கிறாள்.

“என்ன விசயம் விஜி?”

“ஒண்ணுமில்ல. தொழிற்சாலைக்குள்ளாறப் போனேன். குழந்தைகளைக் காலைத் தூக்கத்தைக் குலைத்து எழுப்பி வரதப்பத்தி யோசிக்கணும். நான் இதைப் பத்தி அவங்ககிட்ட சொல்லணும். நீங்க இத்தன நாள் இதை ஏன் கவனிக்கலன்னு தெரியல...”

“விஜிம்மா, அது ரொம்ப சிக்கலான பிரச்சனை. நீ ஒண்ணு வச்சிக்க. குழந்தைகளும் பெண்களும் அதிகமாக இருக்கிற தொழிலில் அவங்களை ஒன்று சேர்க்கவே முடியாது. அதனால, அப்படித்தான் போயிட்டிருக்கு...”

அவருடைய மறுமொழி அவளுக்குத் திருப்தியாக இல்லை.

“முக்கியமான பிரச்சனையைச் செய்ய முடியாதுன்னு சொல்றதுல என்ன புண்ணியம். நேத்து பஸ்ஸில் பெரியபட்டி சின்னப்பட்டிப் பிள்ளைகளுக்கிடையே சண்டை. எனக்குத் தூக்கி வாரிப் போட்டாப்பல இருந்திச்சி. தீண்டாமை உணர்வு சிறு பிள்ளைங்களிடமா? ஆறுமுகத்தின் டிக்கடையில் தனி டம்ளர் இருக்குதாமே? நீங்கல்லாம் முன்னேற்றக் கட்சி, கொள்கைப் பிடிப்புடையவங்கன்னு நினைச்சேன். நேத்து சிவகணபதி சார் சொன்னார். எனக்கு எப்படியோ இருந்தது.” முகம் சிவப்பேறி விட்டது.

“நீ இதெல்லாம் கவனிக்கிறதில ரொம்ப சந்தோஷம். ஆறுமுகம் கடையில் என்ன, எல்லாக் கிராமத்திலும் நடக்கிறதா இது. ஆனா, இந்தப் பெரிய நகரத்தில், எல்லா ஓட்டலிலும் யாரும் வந்து சாப்பிடலாம். கிராமத்தில் ஒரு குறிப்பிட்ட மக்களை வச்சி அவன் பிழைப்பு நடத்துறான். அவன் சொன்னான், ‘அண்ணாச்சி, நீங்க இதுக்குன்னு ஆபீசருங்களுக் கூட்டிட்டு வந்து எனக்குத் தண்டனை குடுக்கச் சொல்லுங்க. பட்டுக்கிறேன். ஆனா, அதனால தீண்டாமை உணர்வு இங்க போறதில்ல. எனக்கு வியாபாரம் ஆகணும். அதுதான் சோறு. சோத்துப் பிரச்சினையிருக்கறப்ப இதெல்லாம் பாக்க முடியாதுங்கறான். குருவிமலைப் பக்கம் இப்பிடிப்புடிச்சித் தண்டனையும் குடுத்தா. ஆனா அவன் செயிலுக்கே போயிட்டு வந்து திரும்பக் கடை வச்சிருக்கிறான். இப்பவும் அந்தத் தனிக்ளாசு இருக்கு.”

“சுதந்திரம் வந்து முப்பது வருசமாயிட்டுதுன்னுநீங்க... ஆனா, மட்றாசில இப்படியெல்லாம் இல்ல.”

“இந்த ஊரில கூட இல்லங்கறேன். கிராமத்துல கீழ் நிலை, தன்னம்பிக்கையின்மை, அறியாமை, இதெல்லாமும் இருக்கு. இதை ஒழிக்காமல் எதுவும் செய்ய முடியாதம்மா!”

விஜி காபித் தம்ளருடன் யோசனையில் ஆழ்ந்து போகிறாள். ஐயாம்மா, இந்தத் தகப்பனைப் பெற்றவள் இந்த வீட்டுக்கு வருவதில்லை. ஏனெனில் இந்த வீட்டில் வேலம்மாள் தொட்டால் தான் நீருந்துவதில்லை என்றிருந்த அவளை அவர் கோபித்தார்.

வேலம்மாளும் அவள் புருசனும் பிழைக்க வழி தேடி வறண்ட கிராமப் பகுதியிலிருந்து வந்தவர்கள். கோவிந்தசாமி கொஞ்சம் படித்தவன். விஜியின் தந்தை வேலை பார்த்துக் கொண்டிருந்த சிறு அச்சகத்தில்தான், அவன் முதலில் பைண்டிங், தாள் வெட்டுதல் போன்ற வேலைகளுக்கு வந்தான். ஐந்து ரூபாய் மாச வாடகை கொடுத்துக் கொண்டு எளியவர்கள் வாழும் பகுதியில் ஓர் கையகலக் குடிசையில் வாழ்ந்த அவனுக்கு அப்போது கிடைத்த நாற்பது ரூபாய்ச் சம்பளம் பற்றவில்லை என்று வேறு வேலைக்கு முயன்று கொண்டிருந்தான். பிறகு ஒரு நாள் சம்பளத்தை வாங்கிக் கொண்டு போனவன் வரவேயில்லை. ஏழெட்டு மாசங்களுக்குப் பிறகு, ஒரு நாள் வேலம்மா, கையில் பிள்ளையுடன் இந்த வீடு தேடி வந்து ஐயாம்மாவிடம் அழுதாள். குடிசை நெருப்புப் பற்றிக் கொண்டு எரிந்து விபத்தில் அந்த வரிசையில் இறந்து போனவர்களில் கோவிந்தசாமியும் ஒருவன் என்றும், எல்லா உடமையும் போய் நடுவீதியில் நிற்பதாகவும் சொல்லி அழுதாள். கோவிந்தசாமி ஃபயர் வொர்க்ஸ் எதிலோ வேலை செய்து கொண்டிருந்தானாம். பட்டாசுப் பொறி பறந்து குடிசைகள் எரிவது அங்கு அபூர்வமான நிகழ்ச்சியல்ல. பாட்டிதான் மனமிரங்கி அவளைத் திண்ணையில் தங்கச் சொன்னாள். மறுநாள் காலையில் வாசலில் கட்டைக் கணக்குப்பிள்ளை திருவிளக்கு மாட்ச் வொர்க்ஸில் இருந்து குச்சியடுக்குவதற்குச் சட்டங்களும் குச்சிகளும் கொடுக்க வந்தபோது, தாயும் பிள்ளையும் வாங்கிக் கொண்டார்கள். நாள் முழுதும் குச்சியடுக்குவதோடு, பாட்டிக்கு உதவியாக சாமான் கழுவி, வீடு கூட்டி மேல் வேலை செய்யும்

பொறுப்பையும் ஏற்றுக் கொண்டாள். அம்மா பிரசவத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்ததால் அவள் உதவி வேண்டியுமிருந்தது. அப்பா சிறையிலிருந்து வந்த பின், வேலம்மாவைப் பாட்டி நடத்தும் விதம் பிடிக்காமல் முரண்பட்டார். அவர் பிடித்தால், பிடிவாதக்காரர். சிறையிலிருந்து வந்த பின்னரே அவருக்கும் மாமன் வீட்டாருக்கும் தொடர்பு முற்றிலும் அறுந்து போயிற்று. கொஞ்சம் நெருங்கியிருந்த பெரிய மாமனும் சர்க்கரை நோய் முற்றி இறந்துவிட்டார். அம்மாவும் இல்லை. முழுசமாகக் கட்சி, தொழிற்சங்கம் என்று பற்றிக் கொண்டார். சுமதி அப்போதெல்லாம் வேலம்மாஸிடம் தான் ஒட்டிக் கொண்டிருப்பாள். வேலம்மாதான் சோறாட்ட வேண்டும். வேலம்மா தான் முடி சீவ வேண்டும். பாண்டியின் தீண்டாமைக்கு இது மிகப் பெரிய குந்தகமாக இருந்தது. இதன் காரணமாக மூண்ட சண்டைதான், அப்பா ஆத்திரமாகப் பேசினார்.

“வேலம்மா தா இந்த வீட்டில் இனி சோறு பொங்குவா! நானும் போனாப் போகுதுன்னு பாக்குறே! என் வீட்டிலேயே நான் இந்தக் கேட்ட வச்சிட்டு ஊருக்கு உபதேசம் பண்ணப் போற! அம்மாவானான்ன, ஆரானா என்ன? உனக்கு வயசாச்சி, வேல செய்ய முடியாது, உக்காந்திரு?” என்றார்.

பாட்டிக்கு ரோசமென்றாலும் ரோசம். சின்னப்பட்டி வீட்டில் அப்போது ஒரு பிராஞ்சு தபாலாபீசுக்காரர் இருந்தார். அப்போது பெரியப்பட்டிக்கும் சின்னப்பட்டிக்குமாக இருந்த தபாலாபீசு அதுதான். முத்திரை பெரியப்பட்டி. அவரை முழுசமாகக் காலி செய்யச் சொல்லிவிட்டு, அதற்குக் கூடக் காத்திராமல், பாட்டி மறுநாளே அந்த வீட்டை விட்டுப் போய்விட்டாள். பஞ்சநத மாமனின் அக்காள், பாட்டிக்கு இளையமைத்துனர் மகள் தானே! அங்கு போய்த் தங்கிக் கொண்டாள். அன்று சென்றவள் தான்.

வேலம்மா இந்த வீட்டு உடைமைக்காரி போலான பிறகு விஜியை அங்கே விட்டு வைக்க அவளுக்குக் கொஞ்சமும் விருப்பமில்லை. மளிகை

என்று முதலில் தொடங்கி, சிறுகச் சிறுக ஹார்ட்வேர், பெயிண்ட் போன்ற சாமான்கள் விற்பனை செய்யும் கடைகளுக்குச் சிற்றப்பன்மார் சொந்தக்காரர்களாகியிருந்தனர். இருவருக்கும் திருமணமுமாகியிருந்தது. விஜி ஏழாவது படித்துக் கொண்டிருக்கையில் சிற்றப்பா வந்து அவளை அழைத்துச் சென்றார்.

வேலம்மாவையும் அவள் தந்தையையும் பற்றிக் கண்டு காணாதது போல் உறவினர் பேசாமல் இல்லை. “நாந்தா இந்தப் பாவத்துக்கு அடிகாரணமாயிருந்தே! என்னமோ அவந்தலையெழுத்து!” என்று புருவம் உயரப் பாட்டி பெருமூச்செறிவாள்.

ஆனால் விஜி அந்த வீட்டுக்கு ஆண்டுதோறும் வந்து போகிறாள். வினாத் தெரிந்த நாளிலிருந்து, வேலம்மா எப்படி இருந்தாளோ அப்படியே இருக்கிறாள். அப்பா எப்படி இருந்தாரோ அப்படியே இருக்கிறார். ஆண்டுகள் அவர்களுடைய வெளித் தோற்றத்தில் முதுமையைக் கூட்டியிருக்கின்றன. ஆனால் அவர்களுடைய உள்ளங்களில் எந்தவிதமான பொருளுக்கும் இடமில்லாத ஒருவருக்கொருவர் கடமைப்பட்ட ஆதரவான உறவைத் தவிர வேறு எந்தவித மாறுதலும் தெரியவில்லை.

செந்தில் குச்சியடுக்கிவிட்டுப் பள்ளிகூடத்துக்குப் போனாலும், அவனால் ஒன்பதாம் வகுப்பையே கடக்க முடியவில்லை. படிப்பதற்காக அப்பா அவனைக் கடிந்து கொள்வார். மூன்றாம் முறையாக அவன் பள்ளிக்கூடத்தில் தவறியதும், வீட்டை விட்டு ஒருநாள் ஓடிப் போனான்.

காலண்டர் வார்னிஷ் போடும் ஒரு சிறு தொழிலகத்தில் தாள் கட்டிக் கொண்டிருந்த அவனை அப்பா பார்த்துவிட்டார். காதைப் பிடித்து இழுத்து வந்தார். இந்த ஊரே வேண்டாமென்று கொஞ்சம் கஷ்டப்பட்டு, செங்கற்பட்டுப் பக்கம் மாணவர் விடுதியுள்ள ஓர் பள்ளியில் கொண்டு

சேர்த்தார். பத்தாவது படித்தான், சிரமப்பட்டு, அந்தப் பள்ளியிலிருந்து அவன் வெளியேறியதை, பள்ளியிலிருந்து வந்த தகவல் தான் அறிவித்தது.

நாலைந்து ஆண்டுகள் அவன் அப்பாவின் கண்களிலேயே பட்டிருக்கவில்லை. லாரி கிளீனராக இருப்பதாகவும் ஒரு முறை அவள் லீவுக்கு வந்த போது வேலம்மா கூறினாள். சென்ற ஆண்டில் ஒரு நாள் விஜியைப் பஸ் நிறுத்தத்தில் பார்த்துவிட்டு ஓடிவந்தான்.

“பாப்பா? நல்லாயிருக்கியா?...”

அவனை அவளுக்கு அடையாளமே தெரியவில்லை. அவளை விட ஒரு வயசு பெரியவனாக இருப்பானோ சமமாகவே இருப்பானோ? ஆனால் அந்தக் காலத்தில் வேலம்மா அவளைப் பாப்பா என்று தான் அழைப்பாள். அதையே அவனும் வழக்கமாக்கியிருந்தான். வெளித் திண்ணையில் பிஞ்சு விரல்களால் குச்சியடுக்குவான். அவளுக்கு வணங்காது. ஒரு முறை தனது பென்சிலை எடுத்துக் கொண்டான் என்று அவன் அடுக்கிய குச்சியைக் கலைத்து விட்டான். உதடு பிதுங்க அழுது கொண்டு பெட்டி ஒட்டும் அம்மாவிடம் புகார் செய்ததும், “போனாப் போகுது, நம்ம பாப்பாதானே? அழுவாத!” என்று அவள் சமாதானம் செய்ததும், “நீ எனக்கு அஞ்சு காசி தரணும்!” என்று அவன் விரலை ஆட்டிக் கருவியதும் அவள் அழகு காட்டியதும் நினைவுக்கு வந்தன.

அந்தச் செந்தில், வாட்டசாட்டமாக செம்மையும் கருமையுமாக வயிரம் பாய்ந்தாற் போன்ற மேனியுடன் காட்சி தந்தான். “என்ன பாப்பா? அடையாளம் தெரியலியா? செந்தில்...” என்று சிரித்தான். தான் லாரி ஓட்டுவதாகவும், இந்தியா முழுவதையும் சுற்றுவதாகவும் சொன்னான். பிறகு வீட்டு முகவரி கேட்டு வாங்கிக் கொண்டு, மறுநாள் திராட்சையும் ஆரஞ்சும் ஆப்பிளும்மாக வாங்கிக் கொண்டு காலையில் வீட்டுக்கு வந்தான். மரியாதையும் பணிவுமாக அவன் பார்த்துவிட்டுப் போன போது, “அவ

கௌதம் பதிப்பகம்

பேசி: +91-94440-86888 www.gowthampathippagam.in

மகனா இவெ? நல்லாயிருக்கிறானே?” என்றாள் பெரிய சின்னம்மா கூட. அப்பாவும் கூட, “ஏதோ தொழிலில் வந்து விட்டான். பிழைக்கட்டும்” என்று அவனிடம் கடுமை காட்டவில்லை என்று வேலம்மா சொன்னாள்.

“விஜி, நீ இங்க இருக்கேல்ல?... நான் சாப்பாட்டுக்கு வந்திடுவேன்...” என்ற அப்பாவின் குரல் அவளை நிமிரச் செய்கிறது.

“...ம்...? ஆகட்டும்பா!” என்று அவள் எழுந்திருக்கிறாள்.

*****

Our Websites

www.chennaiLibrary.com, www.chennainetwork.com, www.agalvilakku.com, www.devicorner.com
www.attavanai.com, www.tamilagarathi.com, www.gowthampathippagam.in, www.dharanish.in, www.dharanishmart.com